

вселенна; най-послъ, като си помислишь, че освѣнть тие видими мирове има още и много други невидими, — то човѣческиятъ умъ са уморява и не желае вече да мисли, — уплашва са да мисли! И човѣкъ са убѣждава като два и два четири, че тука нѣма ни мѣра, ни числа, ни смѣтки. . .

КАКЪ СЖ ХОРАТА РАЗУЗНАЛЕ СИЧКОТО ТОВА.

Когато азъ захванахъ да размишлявамъ колко различни свѣтила има по нашата вселенна, когато захванахъ да размишлявамъ за величината на сѣкоя отъ тѣхъ и когато си въобразихъ колко мѣсто е потрѣбно за сичките тие свѣтила, то главата ми са зашемени, и азъ магнахъ съ ръката си и затворихъ очите си. Не видѣхъ даже, че ние сме дошли вече въ градътъ, не щѣхъ ни да вида, ако г. Алексѣевичъ да ма не хласнеше съ лакътътъ си. Глѣдамъ, — къщи голѣми, хора много, улици калдарѣмени. . . Въ онова време азъ помислихъ, че спнувамъ, и изведнашъ заборавахъ за небесните свѣтила. Запрѣхме са при една гостеприемница и хванахме си стая. На другиятъ день господаринтъ ми потиде да си търси къща; а азъ ходѣхъ по улиците и зѣпахъ, т. е. лапахъ мухите. Скоро са азъ опознахъ съ сичкиятъ градъ. Слѣдъ нѣколко дня ние си намѣрихме къща, и работите ми трѣгнаха малко по-добре. Азъ